

grav încet, dacă te gîndești mai mult la piesă, se poate întîmpla să nu dormi noaptea. Toată această amețitoare colecție de preocupări se dezvoltă paralel, întretăiat — uneori o problemă lămurind-o pe alta, alteori interferența temelor creînd confuzie —, pe un text în versuri, dificil. Firește că nu pot să prevăd exact forma pe care o va lua spectacolul. În cursul muncii cu actorii. Pot spune însă cum doresc să arate, în mare, montarea. Aș dori să fie foarte fluidă, cele douăzeci și ceva de tablouri să curgă unul dintr-altul, cu consecvența și cu ușurința unei povestiri, schimbarea locului de acțiune să nu fie nici o clipă o dificultate, ci să aibă cursivitatea unui vechi roman cavaleresc. În același timp, aș dori să realizez, în anumite momente, două și mai multe acțiuni simultane dezvoltate. De aceea, o problemă foarte dificilă este cea a formei scenei; trebuie să lucrez în cutia italiană, în ultimă instanță creată conform cerințelor teatrului intim. Sper să găsesc soluția, împreună cu scenograful Ion Popescu-Udriște, într-un decor mobil, făcînd din portalul scenei nu o limită de volum, ci doar marginea unui ecran în fața căruia să se perinde toată viața pestriță a piesei.

**D. D. NELEANU finisează montarea
cu piesa *Vulpile de Lillian Helman* la
Teatrul Tineretului**

— Am studiat cu multă pasiune piesa cunoscutei scriitoare americane, căutînd să o plasez nu numai în epoca socială din care ea s-a inspirat, ci în contextul întregii literaturi americane care a influențat-o și generat-o.

M-am ferit să zugrăvesc drama unei familii la modul cehovian, cum lesne aș fi putut fi ispitit să o fac, ci am mutat acțiunea piesei (care se petrece la sfîrșitul secolului) în zilele noastre.

Ne străduim ca în repetiții să găsim accente dramatice ardente, de mare intensitate temperamentală, care să sugereze ciocnirile adînc sociale din text, drama omului modern, sufocat de contradicțiile lumii capitaliste.

N-am dorit să circumscriu piesa unei atmosfere cenușii, să-i dau o desfășurare care să apese pe replica „au ralenti“, ci am urmărit ca interpretarea să capete suflul ritmat, trepidant, al zilelor noastre, replicile încrucișîndu-se ca loviturile de floretă.

În acest sens muncesc cu interpreții : Olga Tudorache, Corina Constantinescu, Doina Șerban, Jana Gorea, Ionescu-Gion, N. Ifrim și Ion Manta.

**ION COJAR pune în scenă *Domnișoara
Nastasia de G. M. Zamfirescu* la
Teatrul Național „I. L. Caragiale“**

— Vreau să mă depărtez de specificul „populist“, care a animat în trecut unele din montările cu această piesă. De aceea, tind să sugerez drama unei zadarnice existențe umane frînte în zborul ei către lumină. Nu voi apela la elementele unei interpretări naturaliste, deși, formal, ar putea să existe în fața unui regizor și această atracție.

Dimpotrivă, mă voi strădui să găsesc coordonatele unei drame adînc omenеști, zguduitoare.

Nastasia va fi concepută, în încercările ei neîntrerupte de zbor, ca o cio-